Коли знов навесні зацвітуть фіялки,
ми покійників щирих забудем;
ми не підем на їх мовчазні могилки,
поки волі живим не добудем.

А лягло їх у люті часи тисячі
на полях та на горах світами,—
та нехай їм співають сичі уночі,
ми ще маєм розправу з катами.

Коли знов зацвітуть фіялки навесні,
не пропаде ще слід по руїні —
не пожежі страшні, а просвітні огні
ми щиритимем по Україні.

Оживати почнуть, працювати почнуть
поневолені міста і села,
і прибиті серця до життя спалахнуть,
і знов стане громада весела.

А по тім зацвітуть навесні фіялки,
ми забудемо давню недолю
і згадаєм з жалем дорогі могилки
всіх борців, що погибли за волю.

Заквітчаємо їх, заспіваємо їм
великодніх пісень за їх муки
і подякуєм щиро: "Спасибі вам всім!
Не забудуть вас внуки й правнуки!"

1907